

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Cena Kč 12,-

130. Nález Ústavního soudu České republiky ze dne 24. dubna 1996 ve věci návrhu na zrušení části ustanovení § 31 odst. 9 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů
131. Vyhláška Ministerstva financí o osvobození od správního poplatku
132. Vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu, kterou se stanoví podrobnosti označování textilních výrobků údaji o složení materiálů
133. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Obchodní dohody mezi vládou České republiky a vládou Republiky Peru

Oznámení Ministerstva práce a sociálních věcí o uložení kolektivních smluv vyššího stupně

130

NÁLEZ

Ústavního soudu České republiky

Jménem České republiky

Ústavní soud České republiky rozhodl dne 24. dubna 1996 v plénu ve věci návrhu J. M. na zrušení části ustanovení § 31 odst. 9 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, vyjádřené slovy „nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván“,

takto:

Návrh se zamítá.

Odůvodnění

I.

Dne 19. října 1995 byla Ústavnímu soudu doručena ústavní stížnost J. M. Stěžovatel se domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. srpna 1995 č. j. 29 Ca 393/94-24, kterým byla zamítnuta jeho žaloba na zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně č. j. FR 3171/230/94 ze dne 18. října 1994. Tímto rozhodnutím, ve spojení s rozhodnutím Finančního úřadu ve Znojmě, mu byla vyměřena daň podle pomůcek, a to ve smyslu § 31 odst. 5 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Spolu s touto stížností byl podán návrh na zrušení ustanovení § 31 odst. 9 citovaného zákona, a to v části vyjádřené slovy „nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván“.

IV. senát Ústavního soudu dospěl k závěru, že napadené ustanovení bylo aplikováno ve správních rozhodnutích i v rozhodnutí soudu, které je předmětem samotné ústavní stížnosti, a že jsou tedy splněny podmínky § 74 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Proto řízení podle § 78 odst. 1 tohoto zákona usnesením sp. zn. IV. ÚS 252/95 ze dne 4. prosince 1995 přerušil a postoupil návrh k rozhodnutí plénu.

II.

Podle názoru stěžovatele je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek pouze za předpokladu, nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností. Ze znění napadeného § 31 odst. 9 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž důkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Podle názoru navrhovatele dává ustanovení § 31 odst. 9 citovaného zákona v části „nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván“ základ pro libovůli státních úředníků, kteří mohou vyzvat daňový subjekt k čemukoli, např. k prokázání skutečností, za jejichž správnost odpovídá ze zákona někdo jiný (v jeho případě např. bylo požadováno doložit skutečnost, že výstavce dokladu je plátcem DPH). Pokud pak daňový subjekt výzvu nesplní, užije správce daně postup podle § 31 odst. 5 citovaného zákona a bez ohledu na skutečný a řádně doložený stav věci rozhodne podle „pomůcek“, které ani nemusí žádným způsobem specifikovat. Státnímu orgánu či státnímu úředníkovi je tak dána možnost ukládat občanům jakékoliv povinnosti, které pro něj jinak ze zákona ani z jiného právního předpisu neplynou. Tím je podle názoru navrhovatele porušeno základní lidské právo chráněné v čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť dochází k rozšíření daňové povinnosti nad rámec zákona. Dále toto ustanovení odporuje čl. 4 odst. 1 Listiny, podle kterého mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Jestliže Listina používá dikce „na základě zákona“, není tím sice vyloučena možnost samostatného postupu správce daně, takový postup však musí respektovat, že povinnosti mohou být ukládány jen v mezích zákona. Při jednání dne 24. dubna 1996 pak právní zástupce navrhovatele doplnil, že napadené znění zákona je též v rozporu s čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), podle kterého nikdo nesmí být nucen činit to, co zákon neukládá.

III.

K návrhu se dne 2. února 1996 vyjádřila Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky. Ve vyjádření se

uvádí, že důkazní břemeno ohledně skutečností uvedených v daňovém přiznání nese daňový subjekt, a to podle § 31 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. To znamená, že vyjádří-li správce daně pochybnosti o tvrzených skutečnostech, které daňový subjekt nevyvrátí, má správce daně právo stanovit základ daně a daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si sám obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Tento kontumační způsob stanovení daně byl běžný jak v právní úpravě předválečné (např. § 327 zákona č. 76/1927 Sb. z. a n., o přímých daních), tak existuje i v právní úpravě jiných zemí, např. v Německu. Pokud se navrhovatel domnívá, že dotčená část ustanovení § 31 odst. 9 zakládá libovůli správce daně, pak je třeba uvést, že takové libovůli brání, kromě samotného ustanovení § 31 odst. 9, i § 2 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., který v odstavci 2 stanoví, že „Správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. správného stanovení a vybrání daně.“ Z toho vyplývá, že výzva k průkazu může být vydána jen v daňovém řízení a výlučně jen ohledně takových skutečností, které jsou nezbytné k naplnění cíle daňového řízení.

V závěru vyjádření se konstatuje, že zákon byl schválen dne 5. května 1992 potřebnou většinou poslanců zákonodárního sboru, byl podepsán příslušnými ústavními činiteli a řádně vyhlášen. Zákonodárny sbor jednal v přesvědčení, že přijaté ustanovení je v souladu s Ústavou a je na Ústavním soudu, aby posoudil ústavnost ustanovení § 31 odst. 9 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v rozsahu návrhu stěžovatele. Současně byly přiloženy stejnopisy sněmovních tisků č. 691 a 755.

IV.

Podle § 68 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb. je úkolem Ústavního soudu posoudit obsah právního předpisu z hlediska jeho souladu s ústavními zákony, mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy a se zákony a dále zjistit, zda byl přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem. Vzhledem k tomu, že soud neměl důvodu pochybovat o tom, že předmětný zákon byl přijat v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem, zaměřil se především na posouzení obsahu napadeného ustanovení a jeho souladu s ústavně zaručenými právy a svobodami, a to zejména těmi, jejichž porušení bylo navrhovatelem namítáno.

Návrh směřuje proti ustanovení zákona o správě daní a poplatků. Správou daně se rozumí právo vykonávat opatření potřebná ke správnému a úplnému zjištění daňové povinnosti, jakož i k jejímu splnění. Zákon o správě daní a poplatků je zvláštním procesněprávním předpisem, který upravuje postup daňových orgánů při vybírání daní a poplatků a dále práva a povinnosti daňových subjektů. Daňové řízení je zvláštním druhem správního řízení, které je prováděno specializovanými orgány státní správy. Je to ve své podstatě řízení dvoustranné, písemné a neveřejné. Je založeno na dvou základních zásadách, a to na zásadě zákonnosti a na zásadě součinnosti. Zejména druhá zmíněná zásada se dotýká projednávání věci. Tato zásada je vyjádřena zejména v § 2 odst. 2 zákon České národní rady č. 337/1992 Sb., který stanoví, že správci daně postupují v řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností mají volit jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují ještě dosáhnout cíle řízení, tj. správného stanovení a vybrání daně.

Daňové řízení obecně je u nás, obdobně jako i v jiných státech, postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má jednak povinnost sám daň přiznat (tedy jakési břemeno tvrzení), ale též povinnost toto své tvrzení doložit – tedy břemeno důkazní. Pokud jde o projednávaný zákon, je tato zásada vyjádřena zejména v § 31 odst. 9. Jako důkazní prostředky, jimiž lze doložit skutečnosti rozhodné pro určení daňové povinnosti, mohou sloužit prakticky jakékoliv prostředky, nelze však použít takové, které byly získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. V první fázi řízení tedy zákonodárce přenáší důkazní břemeno na daňový subjekt. Citované ustanovení však nelze pojímat izolovaně. To, k čemu může správce daně daňový subjekt vyzvat, vyplývá zejména z ustanovení § 43 tohoto zákona, který upravuje tzv. vytýkácí řízení, a to v části zákona, která pojednává o vyměřování daní. Ustanovení § 31 odst. 9 neupravuje tedy to, co může správce daně požadovat, ale kdo nese důkazní břemeno. Toto ustanovení je také zařazeno v obecných ustanoveních zákona (část první). Pokud tedy správce daně podle § 43 citovaného zákona určeným způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je daňový subjekt povinen tvrzené skutečnosti dokázat, a to ve lhůtě stanovené správcem daně. Neprokáže-li je, tedy neunes-li důkazní břemeno, tj. nevyvrátí-li pochybnosti správce daně, je správce daně oprávněn stanovit základ daně i daň podle pomůcek, které má nebo které si opatří, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem (tedy náhradním způsobem podle § 31 odst. 5 a § 44 zákona). Tento postup je průlomem do základní zásady daňového řízení, která je vyjádřena v § 2 odst. 9 zákona, tedy do práva daňového subjektu spolupracovat se správcem daně při správném stanovení její výše. Teprve kdyby nemohla být daň stanovena ani podle pomůcek, může správce daně v dohodě s daňovým subjektem základ daně i daň sjednat.

Podle názoru Ústavního soudu je návrh stěžovatele opřen zejména o nepochopení výše uvedených zásad

daňového řízení. Napadené ustanovení zákona by se jevilo ve zcela jiném světle, pokud by vyměřování daně a dokazování, proč byla vyměřena v té či oné výši, bylo povinností daňového orgánu od samého počátku. Tak tomu ovšem není a proto ustanovení, které je předmětem řízení, nelze chápat jinak, než že stanoví postup pro případ, kdy důkazy předložené k daňovému přiznání (o kterých se daňový subjekt může domnívat, že jsou dostatečné) jsou takového charakteru, že vzbudí pochybnosti správce daně. Napadené ustanovení § 31 odst. 9, resp. jeho část se tedy může navrhovateli jevit jako ustanovení umožňující libovůli zejména proto, že je vytrhuje z ostatních souvislostí a vazeb a především pak z celé koncepce důkazního řízení v daňových věcech. Státní úředník tedy nemůže daňový subjekt vyzvat k čemukoliv, jak tvrdí navrhovatel, ale naopak pouze k prokázání toho, co tvrdí on sám. Teprve když daňový subjekt svá vlastní tvrzení neprokáže, postupuje správce daně samostatně.

Ústavněprávní argumentace navrhovatele se opírá o ustanovení čl. 11 odst. 5 Listiny, ve spojení s čl. 4 odst. 1 Listiny. Namítáno je rovněž porušení čl. 2 odst. 4 Ústavy. Ustanovení čl. 11 odst. 5 Listiny však podle názoru Ústavního soudu na daný případ nedopadá, neboť není pochybnosti o tom, že sporná daň z přidané hodnoty je upravena zákonem. Sporné tedy může být jen to, zda způsob jejího vyměření či vybírání je upraven způsobem ústavním. To, že základní předpis procesní povahy má sílu zákona (zákon České národní rady č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů) svědčí o tom, že citovaný článek Listiny, resp. jeho odstavec 5 porušen nebyl. Stejně tak nemohl být porušen čl. 2 odst. 4 Ústavy, neboť to, co je daňový subjekt povinen prokazovat a jakým způsobem, stanoví rovněž zákon. V úvahu by tedy mohlo přicházet pouze to, že napadené ustanovení neodpovídá čl. 4 odst. 1 Listiny, neboť umožňuje, aby správci daně ukládali daňovým subjektům povinnosti mimo meze zákona, resp. způsobem, kterým zasahují do základních práv a svobod. Ani v tomto směru však Ústavní soud nedospěl k názoru, že by toto ustanovení Listiny, případně jiné Ústavou chráněné právo, resp. právo vyplývající z mezinárodní smlouvy ve smyslu čl. 10 Ústavy bylo napadeným ustanovením zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, porušeno. Z těchto důvodů Ústavní soud návrh zamítl.

Předseda Ústavního soudu České republiky:

v z. JUDr. **Holeček** v. r.
místopředseda

131**VYHLÁŠKA****Ministerstva financí**

ze dne 7. května 1996

o osvobození od správního poplatku

Ministerstvo financí stanoví podle § 12 zákona České národní rady č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů:

§ 1

Od správního poplatku „Za vydání rozhodnutí o registraci“ podle položky 69 písm. a) nebo b) sazebníku zákona České národní rady č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění zákona č. 301/1995 Sb., se osvobozují provozovatelé rozhlasového nebo

televizního vysílání prostřednictvím satelitů, kabelových rozvodů nebo prostřednictvím satelitů a kabelových rozvodů, kteří k takovému vysílání obdrželi před 1. lednem 1996 licenci podle zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů.

§ 2

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Ing. **Kočárník** CSc. v. r.

132

VYHLÁŠKA

Ministerstva průmyslu a obchodu

ze dne 30. dubna 1996,

kterou se stanoví podrobnosti označování textilních výrobků údaji o složení materiálu

Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví podle § 28a zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění zákona č. 104/1995 Sb.:

§ 1

Způsob určení obsahu jednotlivých druhů vláken v textilním výrobku

(1) Obsah vláken v textiliích se vyjadřuje v procentech se zaokrouhlením na celé číslo.

(2) Podíly jednotlivých druhů vláken se stanoví jako jmenovité hodnoty v označení výrobku s ohledem na vlhkostní přírážky používané pro výpočet podílu. Vyjadřují se v procentech celkové hmotnosti textilních surovin obsažených v textilií.

(3) Při stanovení podílu druhů vláken se přihlíží ke všem textilním surovinám mimo případů uvedených v § 1 odst. 4 a 5.

(4) Při stanovení podílu se neberou v úvahu tyto části, pokud jsou oddělitelnou součástí výrobku:

- a) u všech textilních výrobků netextilní části a vybavení výrobku, např. lemy, etikety, bordury, prýmký, textilní části zapínacích prvků, doplňky, ozdoby, pružné nitě a pásy,
- b) u podlahových textilií všechny části, které tvoří užitečný povrch,
- c) u potahových a závěsových textilií vazné a výplňkové nitě, které tvoří součást užitečného povrchu,
- d) u konfekcionovaných výrobků vložky, kapsoviny, šicí nitě a výplně, pokud nemají izolační funkci.

(5) Při stanovení podílu se uvedou:

- a) viditelná a izolovatelná efektní vlákna, pokud jejich obsah přesáhne 7 % celkové hmotnosti výrobku,
- b) vlákna přidávaná do výrobku za účelem dosažení antistatického účinku, pokud přesáhnou 2 % celkové hmotnosti výrobku.

(6) U výrobků složených z více mechanicky oddělitelných částí nebo vrstev, které mají rozdílné materiálové složení, se stanoví podíly samostatně pro každou část nebo vrstvu. Z částí, které tvoří méně než 30 % hmotnosti výrobku, se povinně značí hlavní podíly.

(7) U výrobků složených z textilní a netextilní

části se podíly vztahují k hmotnosti textilní části výrobku. V určitých případech je kromě toho možno uvést podíl textilní a netextilní části vztažený k celkové hmotnosti výrobku (např. podíl polyuretanové pěny u laminovaných textilií, množství nánosu u nánosovaných textilií).

§ 2

Podrobnosti o způsobech označování textilních výrobků údaji o složení materiálu

(1) Při označování jednotlivých druhů vláken se používají jejich celé druhové názvy. U textilií určených k dalšímu zpracování lze použít místo plných názvů vláken zkratky, které však musí být v průvodních dokladech vysvětleny. Názvy jednotlivých druhů vláken jsou uvedeny v příloze č. 1 k této vyhlášce.

(2) U výrobků, kde je ve stadiu výroby technicky obtížné stanovit obsah jednotlivých druhů vláken, lze při označování použít název „směs vláken“. Název „hedvábí“ nesmí být použit pro označení tvaru nebo zvláštního provedení textilního vlákna.

(3) Pokud je vlněný výrobek složen výhradně z vláken, která jsou použita v textilií poprvé, může být označen názvem „střížní vlna“.

(4) Pokud je výrobek složen pouze z jednoho druhu vlákna, označí se názvem tohoto vlákna a údajem „100 %“. Tento údaj může být nahrazen názvem „čistá“ nebo „pouze z“.

(5) Obsahuje-li výrobek dva nebo více druhů vláken, postupuje se při jeho označování takto:

- a) pokud jeden druh vlákna tvoří minimálně 85 % celkové hmotnosti výrobku, označuje se výrobek názvem tohoto vlákna s údajem o jeho podílu v procentech nebo názvem tohoto vlákna a údajem „minimálně 85 %“ nebo názvem tohoto vlákna s údajem o jeho podílu a názvy dalších vláken s údaji o podílech nebo bez těchto údajů,
- b) pokud žádný druh vláken neobsahuje 85 % celkové hmotnosti výrobku, označuje se výrobek názvem s údajem o podílu alespoň dvou druhů vláken, jejichž zastoupení je nejvyšší, a dále se uvádějí názvy dalších druhů vláken v pořadí podle výše jejich podílů, a to s údaji o podílech nebo i bez těchto údajů,
- c) pokud výrobek obsahuje jeden nebo více druhů

vláken, která jsou zastoupena jednotlivě podílem nižším než 10 %, lze výrobek označit názvem „jiná vlákna“ s údajem o jejich úhrnném podílu; uvede-li se však v označení název vlákna, jehož podíl je menší než 10 % hmotnosti výrobku, musí být uveden výčet všech druhů vláken a jejich podílů.

(6) Pokud dva nebo více výrobků tvoří jeden celek a jejich materiálové složení je stejné, mohou být označeny společným označením. Seznam těchto výrobků je uveden v příloze č. 2 k této vyhlášce.

(7) Označení výrobku údaji o složení materiálu musí být zřetelné a dobře čitelné. Údaje o každém druhu vlákna musí být stejně výrazné.

(8) Pokud obchodní název výrobku nebo název

výrobce obsahuje jeden z názvů textilního vlákna nebo název, který by s ním mohl být zaměněn, uvede se obchodní název výrobku nebo název výrobce bezprostředně před označením výrobku údaji o obsahu vláken nebo po tomto označení.

(9) Jiné údaje o výrobku než údaje o složení materiálu se uvedou samostatně.

§ 3

Seznam textilních výrobků, které nepodléhají povinnému označování údaji o složení materiálu, je uveden v příloze č. 3 k této vyhlášce.

§ 4

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Ing. Dlouhý CSc. v. r.

Názvy jednotlivých druhů vláken

1. vlna ¹⁾	18. triacetát
2. mohér, kašmír, angora, kamel, lama, alpaka, vikuňa, yak	19. viskóza
3. zvířecí chlupy – hovězí, koňské, kozí, králíčí, zaječí, koňské žíně ²⁾	20. akryl
4. hedvábí	21. chloridové vlákno
5. bavlna	22. fluoretylen
6. kapok	23. modakryl
7. len	24. polyamid
8. konopí	25. nylon
9. juta	26. polyester
10. ramie	27. polyetylen
11. sisal	28. polypropylen
12. kokos	29. polyuretan
13. měďnaté vlákno	30. vinylal
14. acetát	31. elastan
15. alginát	32. elastodien
16. modal	33. skleněné vlákno
17. protein	34. uhlíkové vlákno
	35. kovové vlákno
	36. azbest

¹⁾ Pojem „vlna“ může být rovněž použit k označení směsi vláken z ovčího a jehněčího rouna a dále k označení srstí uvedených v položce 2.

²⁾ Lze použít souhrnný pojem „zvířecí chlupy“ nebo podrobnější specifikaci.

Seznam výrobků, které lze značit společným označením

1. mycí hadry na podlahu,
2. prachovky,
3. lemovky a ozdoby,
4. prýmky,
5. pásky,
6. šle,
7. podvazky,
8. šněrovadla do bot,
9. stuhy,
10. pruženky,
11. nové obaly prodávané jako takové,
12. motouzy určené k balení a pro zemědělství, šňůry a dále provazy a lana včetně používaných při ho-
- rolezectví a při vodních sportech, netýká-li se jich položka 38 přílohy č. 3; u těchto výrobků, které jsou prodávány v odstřizích o malé délce, se jako společné označení používá etiketa na návinu,
13. podložky na stůl,
14. kapesníky,
15. sítky na vlasy,
16. dětské vázanky a motýlky,
17. slintáčky, mycí žínky,
18. šicí, látačí a vyšívací nitě určené k prodeji v malých množstvích, o čisté hmotnosti 1 g nebo méně,
19. tkanice k záclonám, roletám a žaluziím.

Seznam textilních výrobků, které nepodléhají povinnému označování údajů o složení materiálu

1. pásky na přidržování rukávů,
2. pásky k hodinkám z textilních materiálů,
3. etikety a štítky,
4. držáky na nádobí z textilních materiálů s výplní,
5. kryty na čajové konvice,
6. kryty na kávové konvice,
7. chrániče rukávů,
8. rukávniky jiné než z vlasových materiálů,
9. umělé květiny,
10. polštářky na jehly,
11. povrstvené plachtoviny,
12. podkladové a výztužné textilie,
13. plstě,
14. staré upravené textilní výrobky, výslovně takto specifikované,
15. kamaše,
16. použité obaly prodávané jako takové,
17. plstěné klobouky,
18. zásobníky z textilních materiálů, měkké a bez výztuhy,
19. cestovní potřeby z textilních materiálů,
20. ručně vyšíváné tapiserie dohotovené nebo určené k dohotovení a materiály pro jejich výrobu, včetně vyšívacích nití speciálně určených pro tyto tapiserie a prodávaných samostatně,
21. zdrhovadla,
22. knoflíky a spony potažené textilním materiálem,
23. obaly na knihy z textilních materiálů,
24. hračky,
25. textilní části obuvi s výjimkou oteplovacích vložek,
26. stolní podložky z několika složek o ploše max. 500 cm²,
27. ohnivzdorné rukavice a oděvy,
28. kryty na vajíčka,
29. kosmetické potřeby,
30. textilní váčky na tabák,
31. textilní pouzdra na brýle, cigarety, doutníky, zapalovače a hřebeny,
32. ochranné sportovní potřeby s výjimkou rukavic,
33. toaletní potřeby,
34. potřeby pro čištění bot,
35. výrobky pro použití při pohřbech,
36. výrobky pro jednorázové použití s výjimkou vaty; za výrobky pro jednorázové použití se považují ty, které lze použít jen jednou nebo po omezenou dobu, jejichž běžné použití vylučuje jejich jakoukoli regeneraci pro následné použití ke stejným nebo podobným účelům,
37. textilní výrobky podléhající pravidlům Evropského lékopisu a v tomto smyslu označené, obvazy lékařské a ortopedické (pro opakované použití) a obecně ortopedické textilní výrobky,
38. textilní výrobky včetně šňůr, provazů a lan, s výhradou bodu 12 přílohy č. 2, běžně určené
 - a) k použití jako součásti nástrojů pro výrobu a zpracování zboží;
 - b) k začlenění do strojů, zařízení (např. topných, klimatizačních nebo osvětlovacích), domácích a jiných spotřebičů, vozidel a dalších dopravních prostředků nebo k jejich obsluze, údržbě nebo vybavení, s výjimkou krycích plachet a textilního příslušenství motorových vozidel, které jsou prodávány odděleně od těchto vozidel,
39. ochranné a bezpečnostní textilní výrobky, jako jsou bezpečnostní pásy, padáky, záchranné vesty, záchranné skluzavky, pomůcky pro protipožární ochranu, neprůstřelné vesty, speciální ochranná oblečení (např. pro ochranu proti ohni, chemickým činidlům nebo jinému ohrožení bezpečnosti),
40. nafukovací konstrukce (pro sportovní haly, výstavní stánky, skladovací prostory apod.) za předpokladu, že budou poskytnuty údaje o užitečných vlastnostech a technických specifikacích těchto výrobků,
41. lodní plachty,
42. oblečení pro zvířata,
43. vlajky a prapory.

133

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 9. prosince 1995 byla v Limě podepsána Obchodní dohoda mezi vládou České republiky a vládou Republiky Peru.

Dohoda na základě svého článku 12 vstoupila v platnost dnem 4. března 1996. Tímto dnem pozbyla platnosti ve vztazích mezi Českou republikou a Republikou Peru Obchodní dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Republiky Peru ze dne 25. února 1977, vyhlášená pod č. 108/1978 Sb.

České znění dohody se vyhláší současně.

OBCHODNÍ DOHODA

mezi vládou České republiky a vládou Republiky Peru

Vláda České republiky a vláda Republiky Peru, dále nazývané „smluvní strany“,

s přáním rozšiřovat obchodní styky mezi oběma státy na principech rovnosti a vzájemných výhod,

se dohodly takto:

Článek 1

Smluvní strany v souladu se zákonodárstvím platným v jejich státech podporují rozvoj a posilování vzájemných obchodních styků. Za tím účelem podporují, usnadňují a podněcují obchodní spolupráci mezi oběma státy.

Článek 2

Smluvní strany s cílem podpořit obchod mezi oběma státy budou uplatňovat ustanovení Dohody o zřízení Světové obchodní organizace, vztahující se k udělení doložky nejvyšších výhod ve všem, co se týká:

- a) cel, daní a poplatků jakéhokoliv druhu a způsobu jejich vybírání, které se uplatňují při dovozech a vývozech zboží nebo v souvislosti s nimi nebo používaných při mezinárodních převodech plateb za dovozy a vývozy,
- b) ostatních pravidel a postupů týkajících se vývozu a dovozu,
- c) vnitřních daní a ostatních poplatků jakéhokoliv druhu ukládaných na vyvážené nebo dovážené zboží.

Článek 3

Ustanovení článku 2 této dohody se nebude vztahovat na:

- a) zvláštní preference a jiné výhody poskytované

každou ze smluvních stran jako výsledek jejich členství v regionálním nebo subregionálním integračním seskupení, celní unii nebo v oblasti volného obchodu,

- b) celní preference a další výhody, které každá smluvní strana poskytuje nebo by mohla poskytnout za účelem usnadnění pohraničního styku,
- c) zvláštní celní preference a další výhody, které by každá smluvní strana mohla poskytovat rozvojem zemím v rámci jakéhokoliv systému ekonomicko-obchodní spolupráce, jehož druhá strana není členem.

Článek 4

Smluvní strany si vzájemně poskytnou zacházení ne méně výhodné než to, které poskytují jiným státům v souladu s běžnou praxí v přístavech/letišťích, ve všech případech týkajících se námořní plavby nebo letecké dopravy, včetně jejich posádek a používání přístavů/letišť v souladu se zákonodárstvím platným v každém státě smluvních stran, spojených s obchodní výměnou.

Ustanovení tohoto článku se nebude vztahovat na:

- a) výhody, osvobození a výsady, které kterákoliv ze smluvních stran poskytuje nebo by mohla v budoucnosti poskytnout státům, se kterými uzavřela nebo uzavře dohody o regionální či subregionální integraci nebo pohraničním styku,
- b) lodě smluvních stran, které se zabývají pobřežní plavbou a rybolovem a jsou provozovány fyzickými nebo právníckými osobami obou států,
- c) výhody a usnadnění, které každá smluvní strana poskytuje nebo poskytne pro zboží dovážené v rámci programů pomoci dohodnutých pro příslušnou smluvní stranu třetími státy, institucemi, orgány a jinými mezinárodními organizacemi.

Článek 5

Smluvní strany se dohodly poskytovat potřebné úlevy oficiálním zastoupením obou států pro výkon jejich funkcí v jednom nebo druhém státě při plnění činností spojených s obchodní výměnou.

Stejně tak smluvní strany si poskytnou výhody předpokládané v platném zákonodárství svých států pro účast na veletrzích, misích a při organizování obchodních výstav ve svých státech.

Článek 6

Smluvní strany s cílem podporovat obchodní výměnu v souladu se zákonodárstvím svých států si poskytnou vzájemně osvobození od cel v následujících případech:

- a) pokud jde o veletrhy a mezinárodní výstavy, dovozy vzorků bez obchodní hodnoty, reklamního materiálu a technické dokumentace,
- b) zpětný vývoz opraveného zboží nebo zboží, které bude dovezeno náhradou za zboží odmítnuté pro nesplnění kvality, vráceného dodavatelům druhé strany během záruční lhůty,
- c) dočasný vstup výrobků a zboží určených pro veletrhy a výstavy,
- d) dočasný dovoz kontejnerů a obalů používaných v běžných mezinárodně obchodních operacích, které mají být vráceny vývozci,
- e) dovoz zboží propuštěného do režimu dočasného použití.

V případě, že zboží nebo výrobky, které využívají výhod stanovených v tomto článku, se použijí pro jiné účely nebo se prodají na trhu dovozního státu, budou podrobeny celnímu řízení platnému v příslušném státě.

Článek 7

Všechny platby na základě této dohody mezi oběma státy budou prováděny ve volně směnitelné měně.

Článek 8

Ustanovení této dohody nebudou uplatňována takovým způsobem, který by bránil druhé smluvní straně v přijetí a provádění opatření nezbytných pro:

- a) ochranu veřejné morálky,
- b) uplatňování zákonů a dalších nařízení týkajících se národní bezpečnosti,
- c) regulaci dovozů nebo vývozů zbraní, munice a jiných strategických nebo vojenských materiálů,
- d) ochranu života a zdraví osob, zvířat, jakož i ochranu rostlin,
- e) ochranu národního dědictví umělecké, historické a archeologické hodnoty,

f) omezení vývozu, používání a spotřeby materiálů užívaných při vývoji nebo využívání jaderné energie,

g) ochranu životního prostředí.

Článek 9

Smluvní strany budou podporovat výměnu informací o investičních projektech zaměřených na rozvoj exportní nabídky obou států a budou v souladu s jejich příslušným zákonodárstvím usnadňovat základání smíšených podniků pro realizaci projektů společného zájmu.

Článek 10

V případě, že dojde ke sporům týkajícím se vzájemného obchodu ve vztahu k provádění této dohody, se obě smluvní strany dohodly učinit vše potřebné k vyřešení takových sporů v souladu se zákonodárstvím platným v jejich státech v co nejkratší době prostřednictvím konzultací v rámci dvoustranné Komise pro obchod zřízené touto dohodou.

Článek 11

S cílem usnadnit provádění této dohody se smluvní strany dohodly zřídit dvoustrannou Komisi pro obchod složenou ze zástupců obou států, která bude plnit následující činnosti:

- periodicky hodnotit plnění této dohody,
- vyhledávat možnosti zvyšování a diverzifikace vzájemného obchodu,
- vypracovávat návrhy a doporučení k problémům, které by mohly vzniknout při provádění této dohody.

Českou část Komise povede představitel Ministerstva průmyslu a obchodu, peruánskou část představitel Ministerstva průmyslu, turistiky, integrace a mezinárodních obchodních jednání.

Zasedání dvoustranné Komise pro obchod se budou konat střídavě v Praze a Limě.

Článek 12

Tato dohoda vstoupí v platnost datem poslední notifikace, kterou si smluvní strany sdělí, že byly splněny příslušné vnitrostátní předpisy týkající se schvalování mezinárodních smluv.

Článek 13

Platnost této dohody se sjednává na dobu neurčitou, dokud ji jedna ze smluvních stran diplomatickou cestou písemně nevypoví, a to nejméně se šestiměsíčním předstihem. Tato doba se bude počítat ode dne doručení výpovědi druhé smluvní straně.

Článek 14

V případě ukončení platnosti této dohody její ustanovení budou dále uplatňována na kontrakty podepsané v době její platnosti až do jejich úplného splnění.

Tato dohoda může být měněna nebo doplňována dohodou mezi oběma smluvními stranami.

Vstupem této dohody v platnost se ukončuje plat-

nost Obchodní dohody uzavřené mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Republiky Peru ze dne 25. února 1977, pokud jde o Českou republiku a Republiku Peru.

Dáno v Limě dne 9. prosince 1995 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém a jazyce španělském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za vládu
České republiky:

Ing. Václav **Petrůček** CSc. v. r.
náměstek ministra průmyslu a obchodu

Za vládu
Republiky Peru:

Pablo **de la Flor Belaúnde** v. r.
náměstek ministra pro cestovní ruch, integraci
a mezinárodní obchodní jednání

OPATŘENÍ ÚSTŘEDNÍCH ORGÁNŮ

OPATŘENÍ

Ministerstva financí

ze dne 7. května 1996,

kterým se mění opatření Federálního ministerstva financí ze dne 27. března 1992
vyhlášené v částce 36/1992 Sb., opatření Federálního ministerstva financí ze dne 10. července 1992
vyhlášené v částce 83/1992 Sb., opatření Ministerstva financí ze dne 8. března 1994
vyhlášené v částce 18/1994 Sb. a opatření Ministerstva financí ze dne 14. června 1995
vyhlášené v částce 28/1995 Sb., kterými se stanoví výše stravného
při zahraničních pracovních cestách v cizí měně

Ministerstvo financí stanoví podle § 12 odst. 1 zákona č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, výši denní sazby stravného v cizí měně takto:

§ 1

Stanovené denní sazby stravného činí:

Země	Měnový kód ISO	Měna	Stravné (denní sazba)	
			I.	II.
Bělorusko	USD	americký dolar	25,–	25,–
Bosna	DEM	německá marka	60,–	60,–
Brazílie	USD	americký dolar	45,–	45,–
Gabun	USD	americký dolar	45,–	45,–
Kazachstán	USD	americký dolar	35,–	35,–
Maďarsko	USD	americký dolar	25,–	20,–

§ 2

Toto opatření nabývá účinnosti dnem 1. června 1996.

Ministr:

Ing. **Kočárník** CSc. v. r.

Ministerstvo práce a sociálních věcí

oznamuje, že v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, byly u něj uloženy od 1. dubna 1996 do 30. dubna 1996 tyto kolektivní smlouvy vyššího stupně:

1. Kolektivní smlouva vyššího stupně uzavřená dne 1. 4. 1996 (na období od 1. 4. 1996 do 30. 4. 1998)
mezi
Odborovým svazem energetiků
a
Českým svazem zaměstnavatelů v energetice.
2. Kolektivní smlouva vyššího stupně uzavřená dne 2. 4. 1996 (na období od 1. 4. 1996 do 31. 3. 1997)
mezi
Odborovým svazem UNIOS
a
Svazem průmyslu druhotných surovin.
3. Kolektivní smlouva vyššího stupně uzavřená dne 4. 4. 1996 (na období od 1. 4. 1996 do 31. 3. 1997)
mezi
Odborovým svazem UNIOS
a
Českomoravským společenstvím místních veřejně prospěšných služeb.
4. Odvětvová kolektivní smlouva na rok 1996 uzavřená dne 19. 2. 1996 (na období od 1. 1. 1996 do 31. 12. 1996)
mezi
Odborovým svazem pracovníků zemědělství a výživy Čech a Moravy
a
Českomoravským svazem zemědělských podnikatelů.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 00 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nad štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon: (02) 37 69 71 a 37 88 77, fax (02) 37 88 77 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon 0627/424 153, tel./fax: 0627/424 160, 321 728. Objednávky v Slovenskej republike prijíma a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel./fax: 07/213 644, 214 177. – **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 2300,- Kč). – Vychází podle potřeby. – **Distribuce:** celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek – MORAVIAPRESS, a. s., U póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 0627/424 153, tel./fax: 0627/424 160, 321 728 – **Drobný prodej - Benešov:** HAAGER – Potřeby školní a kancelářské, Masarykovo nám. 101; **Bohumín:** ŽDB, a. s., technická knihovna, Bezručova 300; **Brno:** GARANCE-Q, Koliště 39; Knihkupectví ČS, Kapucínské nám. 11; Knihkupectví M. Ženíška, Květinářská 1; M. C. DES, Cejl 76; SEVT, a. s., Česká 14; **Břeclav:** Moravský Jih, J. Palacha 6; **České Budějovice:** Prospektrum, Kněžská 18; SEVT, a. s., Krajinská 38; **Hradec Králové:** TECHNOR, Hořická 405; **Cheb:** „U Kadleců“, Kamenná 20; **Chomutov:** DDD Knihkupectví-antikvariát, Ruská 85; **Jihlava:** Byzantion, Masarykovo nám. 4; VIKOSPOL, Smetanova 2; **Kadaň:** Knihařství – Přibíková, J. Švermy 14; **Karlovy Vary:** SEVT, a. s., Sokolovská 53; **Kladno:** eL VaN, Ke stadionu 1953; **Klatovy:** Krameriovo, Klatovy 169/I; **Kolín 1:** U KAŠKŮ, Karlovo nám. 46; **Liberec 1:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Most:** Kniha M+M, Lipová 806; Růžička, Šerifková 529/1057; **Olomouc:** Týcho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14; Profesio, Hollarova 14; SEVT, a. s., Dr. Šmerala 27; **Pardubice:** Z. Petrová, Pasáž Sv. Jana a Za pasáží; **Plzeň:** ADMINA, Úslavská 2; EDICUM, Vojanova 45; Technické normy, Lábkova pav. č. 5; **Praha 1:** FIŠER-KLEMENTINUM, Karlova 1; NADATUR, Hybernská 5; PROSPEKTRUM, Na poříčí 7; **Praha 2:** B. Wellemínová, Dittrichova 13; **Praha 4:** SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP-Staňková Isabela, Verdunská 1; **Praha 8:** InFoC Tábor, s. r. o., nám. Dr. Holého 12; JASIPA, Zenklova 60; SEVT, a. s., Pod plynojemem 93; **Praha 10:** BMSS START, areál VÚ JAWA, V korytech 20; **Sokolov:** Arbor Sokolov, a. s., Nádražní 365; **Šumperk:** Knihkupectví D-G, Hlavní tř. 23; **Teplice:** L+N knihkupectví, Kapelní 4; **Trutnov:** Galerie ALFA, Bulharská 58; **Zlín-Louky:** INFOSERVIS, areál Telekomunikačních montáží; **Zlín-Malenovice:** M. K. – HESPO, areál Pozemních staveb; **Znojmo:** Houdková, Divišovo nám. 12; **Žatec:** Prodejna U pivovaru, Žižkovo nám. 76. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaedívání předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklama:** informace na tel. číslo 0627/424 160. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995. Podávání novinových zásilek v Slovenskej republike povolené RPP Bratislava, pošta 12, č. j. 443/94 zo dňa 27. 11. 1994.